

31 yıl önce Boğazlıyan Uzunlu kasabasında konserve atölyesinden bozma ortaokulda yalnız bir ders yılı öğrencim olmuş Mahmut, dokuz kardeşten biri olarak girdiği hayat mücadelesinde birçok zorlukla boğuşa boğuşa önemli ticari işler yapan bir “Anadolu kaplanı” olmuş. Birkaç yıl önce Ankara’da beni buldu. Yemeğe, ardından Uzunlu’ya götürdü. “Hocam seni iş yaptığım Rusya’ya götüreyim, birkaç gün gezersin” deyip duruyordu. Öğrencilerin, eski öğretmenlerine karşı saygı duymaları doğal olmakla birlikte onun bu ilgisinin özel bir nedeni de varmış. “Dünyanın neresine gitsem hocam, hayalin benimle birlikte geliyor. Her davranışım için hocam duysa acaba ne der diyorum” demişti. Öğretmenlerin öğrenciler üzerinde ömür boyu sürebilecek etkisine bir örnek olsun diye bu duygularını yazmasını ve Öğretmen Dünyasında yayınlattığını istemiştik. Fakat adımı yazmayacaktı. Yazmış ve dergi de benim adımı çıkarmadan yazıyı yayımlamıştı.

KÜÇÜK KARABALIK

ahmut, o yıllık öğretmenliğim için birçok ayrıntıyı hatırlıyor. En çok da kendilerine kitap okutup anlatmalarını istememizi. Hiç unutmadığı kitaplardan biri İranlı yazar Samed Behrengi’nin o tarihlerde çok okunan Küçük Karabalık hikâyesi. Yaşadığı dere ile yetinmeyen Küçük Kara Balık, ırmağı, sonra bununla da yetinmeyerek okyanusu tanımak ister. Orada büyük balıklara yem olmamak için elinde bir hançerle yüzer. Mahmut bu hikâyenin çok etkisinde kalmış ve kendisi için Küçük Karabalık’ın serüvenini benimsemiş. Bu da kitapların insanlar üzerindeki kalıcı etkisi. Siz siz olun, kitap okumayı ve okutmayı boş bir iş saymayın.

Mahmut, onu bir hayalet gibi izlediğimi hissettiği iş hayatında benim hayat felsefemi örnek alabildi mi? Bunu sanmıyorum. Bir iş adamı için galiba buna imkân da yoktur. Fakat ona verdiğim korku bile yeter!

“Size verdiğim sözü yerine getirmek istiyorum. Gidiş-geliş beş gün sürecektir Ukrayna gezimde bana eşlik eder misin?” önerisini geri çevirmemin makul bir nedeni olamazdı. O, öğretmenine karşı bir jest yapıyordu, ben de birkaç günlüğüne yeni bir ülke görecektim.

1 Mart Çarşamba günü sabaha karşı, oğlu Alperen’in kullandığı otomobille beni evimden aldılar, saat 07 uçağı ile Esenboğa’dan Ukrayna’nın başkenti Kiev’e bir saat 50 dakikada ulaştık. Türkiye’den 10 enlem daha kuzeyde olan Kiev’de soğuk rüzgârlar esiyordu. Havaalanından otobüsle İstanbul Boğazı genişliğinde Dinyeper nehrinin üstünden geçerek kent merkezine gidip bir restoranda sabah kahvaltısı yapıp biraz oyalandık. Kiev’i dönüşte gezecektik. Bir saatlik bir uçak yolculuğu ile akşamüzeri Ukrayna’nın Batı’da Polonya sınırına çok yakın Lvov kentine uçtuk. Bizi. Mahmut’un iş yaptığı fabrikanın ayarladığı bir araba alarak şehir merkezinde günlüğü 50 liradan beş günlüğüne tutulmuş içinde sıcak suyu, mutfağı, duşu, televizyonu, interneti bulunan yan yana iki odaya bıraktı. Şehirde böyle evlerden bir hayli varmış ve otelden daha ucuza gelmiş. Buralarda oturan bir hayli bekâr, öğrenci ve aile de varmış. Ukrayna saat dilimi bizimkinden bir saat geri. Saatlerimizi ayarladıktan sonra büyük bir markete girip sabah kahvaltılarımız için bazı yiyecekler aldık. Marketlerde zeytin dışında parası olanlar için her şey var.

“HER ŞEY BENİM OLSUN...”

Akşam domuz etinden yapılmış yemeklerden azade olmak için Mahmut beni Kafkas Restoran’a götürdü. Burayı bir Ermeni işletiyormuş. Biraz sonra Mahmut’un mal aldığı fabrikanın müdürü de geldi. Yemek sırasında ben Ukrayna hakkında bilgi toplamaya çalıştım. Bu arada fabrika müdürü mühendise Ukrayna’dan Türkiye’nin nasıl görüldüğünü sordum. Türkiye hakkında fazla bilgisi yokmuş ama Cumhurbaşkanı Erdoğan’ın şanı oralara kadar yayılmış: Onun için “Her şey benim olsun diyen bir adam” dedi. Gerçi Ukrayna yönetimi de ondan aşağı kalmıyor. Sovyet sistemi bozulunca ülkenin ekonomik kaynakları ve varlıkları parti ve işletme yöneticileri tarafından kendi üstlerine tapulanmış. Şimdi ülkede aşırı zengin bir sınıf var. Demokrasi ve

YAĞMALANMIŞ BİR ÜLKE

Zeki Sarıhan tarafından yazıldı.
Çarşamba, 08 Mart 2017 07:03 -

---

serbest seçimler bir karikatürden ibaretmiş. Komünist Parti'nin yerinde yeller esiyor!
“Ukraynalılar, komünizmi neden bıraktı?” soruma birkaç neden sıralanıyor. Bunlardan biri halkın özgürlük isteği imiş. Ukraynalılar kapitalizmden çok bir yağma ekonomisinin yürürlükte olduğu yeni rejimden memnun mu? Bunu öğrenmek zaman alacak. İdama mahkûm edilen bizim Temel'in “Bu da bana ders olsun!” demesi gibi bir şey. Pişman da olsalar fayda etmeyecek gibi. Ukrayna talihsiz bir ülke. Bunun nedeni, ülke sınırlarını koruyan doğal engellerin bulunmaması. Tarih boyunca yakın ve uzak komşularından atlarıyla ve tanklarıyla bu toprakları çiğnememiş millet yok gibi. Polonyalılar, Kazaklar, Ruslar, Osmanlılar, Almanlar... Ülkeyi yağmalamışlar. İnsanlarını katletmişler. En son İkinci Dünya Savaşı'nda Almanların Sovyetler Birliğinde katlettikleri 20 milyon insanın 10 milyonu yalnız bu ülkenin insanlarından. Ukraynalılar şimdi de Ruslarla kavgalı. İki milyon nüfusuyla Kırım'ı Putin'e kaptırmanın acısı içlerine oturmuş. Gene de ülkede Avrupa Birliği ve Rusya siyasetleri çekişiyor. 44 milyon nüfusunun yüzde 17'si Rus. Doğu Ukrayna'da Rusya taraftarları, Batı'da ise Avrupa Birliği taraftarları çoğunlukta imiş. Halkın yüzde altmışının AB taraftarı olduğu söyleniyor. Devlet başkanlığı bu iki kuvvet tarafından tahterevalli gibi inip çıkıyor.